

DARMO 1/2 ROUTI - IV.

ĀĀEtrtek, 26 ĀĀervenec 2018

4. KoĀka ĀĀEenda NĀco se mihlo za oknem naĀjeho pĀTMĀ-zemnĀ-ho ateliĀĀrovĀĀho bytu a hned to zase zmizelo. ChvĀ-li nic a najednou sedĀlo na parapetu odrostlejĀĀ- mourovatĀĀ kotĀ, a mĀouklo na pozdrav. SkoĀilo do mĀstnosti a zvĀdavĀ se rozhlĀĀdlo. VĀbec mu nevadilo, Ā^{3/4}e tam stojĀ-m a Ājlo prozkoumat misky, kterĀĀ mĀl Ā molek pod oknem. Ten leĀ^{3/4}el na kĀTMesle stoĀĀenĀ^{1/2} do klubĀ-Āka a nevĀdĀl o svĀtĀ. ĀĀVstĀjvej lenochu, mĀjme nĀjvĀitĀvu, ĀĀe dloubla jsem do kocoura. LĀ-nĀ se protĀjhl a pak uvidĀl vetĀTMelce.

VyskoĀil na vĀjechny ĀtyĀTMi, ale zĀstal stĀjt a jen po mnĀ, tĀjavĀ koulal. VykroĀila jsem pomalu smĀrem ke kotĀti a Āekala, Ā^{3/4}e okamĀ^{3/4}itĀ uteĀe. Hrdina Ā molek se pĀTMikrĀĀenĀ sunul za mnou. ZvĀ-ĀTMĀjtko nejenĀ^{3/4}e neuteklo, ale klidnĀ se nechalo Ā molkem oĀichat, otĀTMelo se mi o nohy, pak znovu mĀouklo a odeĀjlo oknem.

ĀĀVypadal jak kocour ĀĀEenda, kterĀĀho mĀli vloni u tety v NetkovicĀ-ch, pamatujeĀj se na nĀj? ĀĀe popisovala jsem pozdĀji Michalovi nezvanĀĀho hosta. NeubĀhla ani pĀĀhodina a ĀĀEenda byl zase na oknĀ. Ten den jeĀitĀ, tĀTMikrĀit a pĀTMi poslednĀ-nĀjvĀitĀvĀ se klidnĀ natĀjhl na koberec a zdĀTMĀ-mnul si. To zvĀ-ĀTMĀjtko se prostĀ rozhodlo, Ā^{3/4}e u nĀjs bude bydlet.

ĀĀSice vypadĀj jako ĀĀEenda, ale je to koĀka, ĀĀe oznĀjmila jsem po bliĀ^{3/4}ĀĀ-m zkoumĀjnĀ-pod ocĀjskem.

ĀĀTak to mĀ^{3/4}e bĀ^{1/2}t ĀĀtaĀĀe ĀĀEenda, ĀĀe zavolal Michal z atelieru.

NestaĀila jsem se divit. ĀĀekala jsem protesty a Ā^{3/4}ĀĀdnĀĀ se nekonaly. MoĀ^{3/4}nĀj si Michal ĀTMekl, Ā^{3/4}e uĀ^{3/4} je to jedno, jestli se nĀjm pod nohama motĀj jedna koĀka nebo dvĀ. RadĀji jsem se neptala, aby si to jeĀitĀ, nerozmyslel. JenĀ^{3/4}e druhĀ^{1/2} den jsem to stejnĀ nevydrĀ^{3/4}ela a vysvĀtlenĀ- bylo pĀTMekvapivĀĀ. Michal nemohl pĀTMenĀĀst pĀTMes srdce, Ā^{3/4}e jsem nechala Ā molka vykastrovat. ZĀTMejmĀ nĀjakĀj sameĀkovskĀj solidarita. ZdĀjil se mu najednou smutnĀ^{1/2}, lenivĀ^{1/2} a bez smyslu Ā^{3/4}ivota. Usoudil, Ā^{3/4}e mu spoleĀnost dalĀjĀ- koĀky prospĀje.

ĀĀProĀ se na mĀ, tak mraĀĀ-Āj, Michale? ĀĀe zeptala jsem se pĀTMi pohledu na jeho svraĀitĀĀĀ ĀĀelo.

ĀĀJĀj jsem si jen pĀTMedstavil, kdybys nĀco takovĀĀho provedla mnĀ. No hrĀza! ĀĀe

ĀĀNeboj, zlato, pokud si nezaĀneĀj znaĀkovat dveĀTMe a okna jako Ā molek, nic ti nehrozĀ-, ĀĀe ujistila jsem ho. ĀĀza mĀjĀj pravdu, tĀTMeba ho ĀĀEenda troĀjku rozveselĀ-. ĀĀe

NaĀje ĀjelmĀky tvoĀTMily velmi nesourodou dvojici. SiamskĀ^{1/2} kocour Ā molek byl ĀjlehtĀnĀj gauĀovĀj ozdoba a ĀĀEenda naopak typickĀj koĀka domĀicĀ-, kterĀj dosahovala sotva tĀTMetiny Ā molkovy velikosti. PĀTMesto ho doslova adoptovala a jĀj bych nevĀĀTMila, jak Ā⁰Ā^{3/4}asnĀĀ zĀjĀ^{3/4}itky mĀ, v budoucnu ĀĀekajĀ- pĀTMi pozorovĀjnĀ- tohoto zvĀ-ĀTMecĀ-ho druhu.

ÄĚenda

vyÄĚadovala, aby to okno, kterÄĚ½m k nÄĚjm poprvÄĚ pÄĚmiÄĚila, bylo stÄĚle aspoÄĚ pootevÄĚenÄĚ. Jinak u nÄĚj sedÄĚla a nepÄĚetrÄĚitÄĚ mÄĚoukala. Vedlo do vnitrobloku, kde bylo pÄĚj stromÄĚ, zÄĚjhonkÄĚ a suÄĚjÄĚkÄĚ na prÄĚdlo, takÄĚ¼e pokud zrovna nemrzlo, zÄĚstÄĚvalo otevÄĚenÄĚ a dostalo nÄĚzev âĚžkoÄĚiÄĚ- oknoâĚœ. ÄĚenda kaÄĚ¼dou chvÄĚli nÄĚkam odbÄĚhala a lÄĚkala ÄĚ molka s sebou. DÄĚTMÄĚ-ve nikdy sÄĚjm ven nechodil, ale nebrÄĚnila jsem mu, pÄĚmiÄĚpadalo mi to pÄĚmiÄĚrozenÄĚjÄĚÄĚ-, neÄĚ¼ ho zavÄĚrat v bytÄĚ. SnaÄĚ¼il se mazanou a svÄĚtaznalou ÄĚendu napodobovat, ale byl velmi opatrnÄĚ½. NejdÄĚTMÄĚ-ve ji jen pozoroval z parapetu. Potom se osmÄĚlil a skoÄĚil do zahrady. Dlouho se prochÄĚjel jen pod oknem a kaÄĚ¼dou chvÄĚli mÄĚ volal, protoÄĚ¼e kdyÄĚ¼ mÄĚ vidÄĚl, byl klidnÄĚjÄĚÄĚ-. Pak najednou zmizeli oba. V duchu jsem se s kocourem louÄĚila a uÄĚ¼ jsem ho vidÄĚla pÄĚmiÄĚjetÄĚho nebo ukradenÄĚho. NaÄĚjtÄĚstÄĚ- ho ÄĚenda po chvÄĚli pÄĚmiÄĚivedla v poÄĚmiÄĚjdu nazpÄĚt.

Po pÄĚj dnech jsem dokonce mohla ÄĚplnÄĚ zruÄĚjit koÄĚiÄĚ- zÄĚchod, neboÄĚ ÄĚenda zÄĚmejmÄĚ ÄĚ molkovi vysvÄĚtlila, ÄĚ¼e takovÄĚ vÄĚci se doma nedÄĚlajÄĚ-. VlastnÄĚ jim zÄĚstaly jen misky ve vÄĚklenku pod oknem, do kterÄĚ½ch jsem jim pÄĚknÄĚ podstrojovala. ÄĚenda si navÄĚc samostatnÄĚ vylepÄĚjovala jÄĚ-delnÄĚ-ÄĚek, protoÄĚ¼e umÄĚla lovit. KaÄĚ¼dou chvÄĚli pÄĚmiÄĚinesla ptÄĚjÄĚka nebo myÄĚjku a pokaÄĚ¼dÄĚ nejdÄĚTMÄĚ-ve pÄĚmiÄĚedvedla jakÄĚ½si zvlÄĚjÄĚtnÄĚ-rituÄĚlnÄĚ- tanec na oslavu koÄĚmisti, kterou si pak odnesla k miskÄĚjm a slupla. KdyÄĚ¼ se v tu chvÄĚli ÄĚ molek pÄĚmiÄĚiblÄĚ-ÄĚil, jako ÄĚ¼e by taky kousek ochutnal, hned se po nÄĚm varovnÄĚ ohnala.

âĚžTo je pÄĚmiÄĚ-roda, Helenko,âĚœ konejÄĚil mÄĚ Michal, kdyÄĚ¼ vidÄĚl, jak se snaÄĚ¼ÄĚ-m ÄĚendu vyhnat ven i s ÄĚlovkem.

âĚžAle jÄĚ nechci vidÄĚt, jak se pÄĚmiÄĚ-roda vzÄĚjemnÄĚ poÄĚ¼ÄĚ-rÄĚj,âĚœ zakrÄĚ½vala jsem si oÄĚi a ucpÄĚjvala uÄĚj.

V tÄĚdobÄĚ jsem pracovala pÄĚmiÄĚevÄĚjÄĚnÄĚ doma, tak se dal udrÄĚet dostateÄĚnÄĚ½ poÄĚmiÄĚidek, ale kdyÄĚ¼ jsme tÄĚeba vedli domÄĚ nÄĚjvÄĚjtÄĚvu, pod rÄĚznÄĚ½mi zÄĚminkami jsme vbÄĚhali do bytu s pÄĚmiÄĚedstihem a rychle likvidovali pÄĚmiÄĚ-padnÄĚ pozÄĚstatky koÄĚiÄĚ- hostiny. SlabÄĚ- nÄĚjture by nemusely pÄĚj myÄĚjÄĚ-ch hlaviÄĚek u misky rozdÄĚ½chat.

Bylo

nedÄĚlnÄĚ- odpoledne a my jsme doma umÄĚrali vedrem. Teploty uÄĚ¼ ÄĚtvrtÄĚ½ den ÄĚjplhaly k pÄĚtatÄĚmicÄĚ-tce a ÄĚlovÄĚk nevÄĚdÄĚl, kam by se pÄĚmiÄĚed protivnÄĚ½m horkem schoval. U vody jsme se spÄĚjlili uÄĚ¼ v sobotu, tak nÄĚjs to nikam netÄĚjhlo.

âĚžKrÄĚjlovstvÄĚ- za klimatizaci!âĚœ kvÄĚlel Michal.

âĚžNebo

aspoÄĚ za dlouhÄĚ zÄĚjvÄĚsy.âĚœ

âĚžProÄĚ,

tobÄĚ nestaÄĚ- zataÄĚenÄĚ ÄĚ¼aluzie?âĚœ

â€žAle ano, jen jsem si vzpomněla na Itálii. Jednou mě tam v létě pozvali na návštěvu do rodiny a koukala jsem, jak to mají vymyleně. V době sestry zatahují táhla, které jsou dlouhé tak, že se vylejje po zemi. Potom vezmou lavory se studenou vodou a nacpou do nich konce těch závitů. Textil nasává vodu a ta se odpařuje do vzduchu.â€œ

â€žHm, to je skvělá systém. My si máme k tomu do laboru akorát nohy,â€œ konstatoval Michal.

â€žVidíš,
to máme k tomu, vyskočila jsem z káblesla, â€žale máme jen jeden, tak si je tam strážme oba.â€œ
V televizi začala detektivka a na nás musel být chvatný pohled. Káblesla přišunuté k sobě, nohy ve vodě a v rukou misky se zmrzlinou. Koukali jsme na Columba, vachtaje u toho spokojeně palci.

â€žHele, podvej! Co to máš?â€œ vztyčil se najednou Michal v laboru.

â€žCo?
Kdo? Počkej, neblázní, vady to vylíže!â€œ

Pak jsem
i já uviděla molka, jak si pyšně vykřáje s myšičkou v tlamě.

â€žOna u
ho to taky naučila,â€œ vzdychla jsem.

Á molek se nám přišel s úlovkem pochlubit. Položil mě na podlahu a čekal na pochvalu. Než jsem se nadechla k proslovu, stalo se něco nečekaného. Myšička sebou přeráje mrskla, rozhlédla se a prchla do kouta. Překvapeně Á molek vyrazil za námi a chtěl ji chytit. Nevěděl bych, co dokáže pud sebezáchovy. Jakmile se kocour přiblížil, myšička najednou vypískla a vyskočila asi dvacet centimetrů vysoko. Á molek se zastavil uprostřed pohybu a zůstal. Vtom myšička vyskočila ještě jednou, ale tentokrát proti kocourovi, zakousla se mu do kůže na krku a zůstala tam viset. Á molka chytil úplně amok a začal zbýsle lítat okolo městnosti. Chvělemi to bral doslova po zdech. Když se mu konečně podařilo toho rozléleného hlodavce setřít, měl přitom od těch chvěle obrovský respekt. Nehodlal se u ani přiblížit k rohu, kam se myšička znova vmlkla a čekala, co bude dál.

Vážně se to seběhlo tak rychle, že jsme s Michalem jen vyjeveně zůstali. Natáhla jsem se pro ručník, abychom konečně mohli opustit labor. Stejně však u bylo kolem mokro, protože Á molek provedl jeden přetřímání vodou.

â€žTo je myšička hrdinka, máš-li bychom jí dát svobodu odměnou za statečnost,â€œ prohlásil Michal.

â€žTo by
si určitě zasloužila, ale jak to chceš udělat?â€œ

Michal
na chvíli zmizel v kuchyni a pak se vrátil s dlouhými kleštěmi na grilování.

â€žDrapsnu
ji do těch kleště a vyhodím na zahradu,â€œ řekl.

Jak Á™ekl, tak neudÁ›lal. Jakmile se totiÁ¼ pÁ™iblÁ-Á¼il k vystresovanÁ© myÁ›ji, zaÁ•ala okamÁ¼itÁ› pÁ-skat a vyskakovat proti jeho holÁ½m nohÁ›m. Ta malÁ› myÁ›jiÁ•ka hnala velkÁ©ho chlapa pÁ™es pÁ™l mÁ-stnosti. Já› uÁ¼ jsem v tÁ© chvÁ-li stÁ›la na posteli a pÁ™ipadalo mi to nesmÁ-rnÁ› komickÁ©. Pak jeÁ›tÁ› o nÁ›co vÁ-ce, kdyÁ¼ jsme na tÁ© posteli, po dalÁ›m pokusu s kleÁ›tÁ›mi, stÁ›li oba. Za nÁ›mi se kryl Á molek s najeÁ¼enÁ½m ocasem. MyÁ› se pokaÁ¼dÁ© vrÁ›tila na stejnÁ© mÁ-sto a nespustila z nÁ›s svÁ© Á•ernÁ© korÁ›lky.

Á€ŽKdyby nÁ›s nÁ›kdo vidÁ›l, tak by se bavil vÁ-c neÁ¼ u vÁ›s v divadle,Á€œ utÁ-rala jsem si slzy od smÁ-chu. Á€ŽCo hadice od vysavaÁ•e? TÁ™eba by do nÁ- vlezla jako do myÁ›-dÁ-ry, co myslÁ-Á›?Á€œ napadlo mÁ›.

SedÁ›li jsme na posteli a pÁ™emÁ½Á›leli, jak se dostaneme k vysavaÁ•i, protoÁ¼e cesta vedla kolem myÁ›ji. NaÁ›tÁ›stÁ- si Michal vzpomnÁ›l, Á¼e mÁ› za dveÁ™mi atelieru, kterÁ© byly na opaÁ•nÁ© stranÁ›, dlouhou roli prÁ-svitnÁ©ho papÁ-ru. PÁ™inesl ji, z jednÁ© strany ucpal hadrem a pÁ™istrÁ•il k myÁ›jce. Ta, kdyÁ¼ uvidÁ›la dÁ-ru, hned byla v nÁ-. Michal rouru rychle zvedl, pÁ™iskoÁ•il k oknu a obloukem hodil malou bojovnici do trÁ›vy. V mÁ¼iku byla pryÁ•.

Takhle tedy dopadl Á molkÁ~v prvnÁ- lov a bohuÁ¼el i poslednÁ-. Asi po mÁ›sÁ-ci se podle domovnice, kterÁ› nÁ›m to pÁ™iÁ›la Á™Á-ct, najednou objevil na zahradÁ› dobrman, kterÁ½ dÁ›vÁ›Á™ivÁ©ho Á molka oÁ›klivÁ› poranil. Á€enda mu asi nestihla Á™Á-ct, Á¼e pÁ™ed psy se musÁ- prchat. PÁ™iplazil se v Á¼alostnÁ©m stavu pod Á€žkoÁ•iÁ- oknoÁ€œ, kde ho Á€enda olizovala a zoufale mÁ^oukala, aby nÁ›s pÁ™ivolala. I kdyÁ¼ jsme ho okamÁ¼itÁ› odvezli k veterinÁ›Á™i, stejnÁ› chudÁ›Á•ek druhÁ½ den poÁ›el. U koho byla nÁ›vÁ›tÁ›va s dobrmanem, to jsme se nikdy nedozvÁ›dÁ›li.

Á€enda nÁ›kolik dnÁ- chodila a poÁ™Á›d svÁ©ho kamarÁ›da volala a hledala. Bylo moc smutnÁ© ji pozorovat. Potom nÁ›s ale pÁ™ekvapila. SkoÁ•ila mi veÁ•er na klÁ-n, aby se pomazlila a jak jsem ji tak hladila, pÁ™iÁ›la mi nÁ›jakÁ› tlustÁ›.

Á€ŽMichale, mÁ›m pro tebe novinku,Á€œ nakoukla jsem do atelieru, Á€ŽÁ€enda bude mÁ-t koÁ›ata.Á€œ MIA KOBOSILOVÁ•